

Сви знамо причу о баби (постоји и верзија са чобаном) која је повицима „вук“! узбуњивала село, а када се вук напослетку појавио, више јој нико није веровао и нико јој није дошао у помоћ. Али могућ је и обрнути случај. Наиме, да се неке добре вести толико пута најављују, објављују, повлаче и развлаче да, када се коначно и догоде, сви су већ огуллали и више нико им се нарочито не радује.

Као што сам већ рекао ономад, и бели шенген и ССП и разни „одлучујући искораци“ на европском путу већ су толико пута прослављени и, такорећи, авансно наплаћени, да је било илузорно у том погледу очекивати неку еуфорију. И зато, поштено говорећи, актуелне евро-екскурзије у стилу „први пут са Божом/Палмом у Европу“ имају више комичан ефекат него што додатно подстичу српски ентузијазам гледе европских интеграција. Не треба заборавити да је, својевремено, и Милошевићева пропаганда бездушно експлоатисала тему српске националне угрожености, спољних непријатеља и домаћих издајника, да му на крају људи нису веровали чак ни за оно у чему је био у праву.

Стављање Србије на белу шенген листу представља добру вест и нико нормалан то неће порицати. Међутим, исто тако нико нормалан и одговоран не би смео да визне олакшице, одмрзавање Прелазног трговинског споразума или, евентуално, будуће затварање неког поглавља у преговорима са ЕУ ставља у исти ранг са заштитом националног суверенитета и територијалне целовитости. И то не само када је реч о Косову и Метохији. Сигуран сам да би задовољство због тога што је српски европски воз најзад кренуо са мртвог колосека било неупоредиво веће да не постоји извесна сумња да је тај помак – макар индиректно – плаћен и ценом коју напосто није пристojно и није европски плаћати.

Зато је, чак и ако се поклопило случајно, а скоро је сигурно да није, веома ружан утисак оставила чињеница да се дефинитивна потврда вести о укидању виза преклопила са тренутком усвајања статута Војводине у републичком парламенту. Чак и ако вероватно није било директног притиска и условљавања у форми „визе за статут“, овакав тајминг недвосмислено говори о томе да су и у самој власти (тачније, у макар једном њеном делу)

били свесни да је ту реч о нечему што је помало непријатно, чега се можда треба стидети и што треба држати што даље од фокуса јавности и себе лично. Уосталом, зар би, у противном, и председник и премијер пропустили прилику да се појаве у Новом Саду на свечаном проглашењу статута?

Нема спора да је технички део посла око укидања виза одрађен углавном успешно и професионално. И у том смислу све надлежне службе и министарства заслужују похвалу. Али не треба претеривати. Истог дана кад и Србији, визе су укинута и за Македонију и Црну Гору. Ако су њихови органи, чији административни капацитет, најблаже речено, није био на нарочитом гласу чак ни у размерама некадашње СФРЈ, дакле, ако су македонски и црногорски државни органи успели да испуне све шенгенске захтеве, не видим разлога за претерану еуфорију у Србији. Тим пре што они пад шенгенског зида нису морали плаћати ампутирањем – барем, визним – дела своје територије и грађана на простору Косова и Метохије.

Сем тога, ових дана се најављује да би у наредних годину-две могле бити укинута чак и за Русију и Украјину. Зато мислим да је тај процес рушења „шенгенског зида“ мање плод неке ванредне способности домаћих политичара, а много више у вези са проблемима на европском тржишту радне снаге, тј. масовним одласком у пензију послератне, такозване „бејби-бум“ генерације, као и жељом да се актуелна демографска рупа у ЕУ популацији радије попуни лакше адаптивним, белим и хришћанским становништвом са европског југа и истока, него муслиманима и обојеним имигрантима из Африке и Азије. Но, наравно, то вам европски комесари и наши политичари никада неће тако рећи. Први због политичке коректности, а други из страха да не девалвирају сопствени успех.

Било како било, мора се признати да је власт ову годину окончала фуриозно, у готово предизборном стилу. (А опозиције, односно „националних странака“, опет, баш као и у завршницама последњих предизборних кампања, нигде није било.) Визе, трговински споразум, кандидатура и – као обавезни шлаг на политичкој торти – нови анекс уговора са Фијатом, који ће, изгледа, коначно морати нешто и да уложи у крагујевачки „посао века“, који му је држава Србија тако великодушно поклонила. Ако изузмемо „ситницу“ у виду оних Динкићевих 1000 евра од акција и (не)научну фантастику у виду „двеста хиљада нових радних места“, чињеница је да је ова влада испунила већи део своје европске агенде. Али треба приметити и да су сви поклони испод ове новогодишње јелке, заправо, прошлогодишњи. Односно сви су најављени до краја 2008. или за почетак 2009. Да су стигли тада када су обећани, Србија можда не би била много срећнија земља, али би српска влада била у много бољем положају. Овако, сви ови европски дарови, по свој прилици, једва да ће бити довољни за миран зимски сан и да зацеле вождовачке ране.

Европски мелем на вождовачку рану

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 21 децембар 2009 23:26

А о Косову, Војводини и Републици Српској ћемо, ваљда, мислити сутра.